

Мандри душі

Віталій Гречка

Коли віє нічна прохолода,
І навіює лагідні сни,
І співає у вітрі свобода,
Після спеки, як подих весни.

Коли шурхіт травою несеться,
Мов ходá то таємних істот,
Завмирає здивоване серце,
Наче трапиться чудо от-от.

У марі, коли сну ще немає,
Пропливають уривки думок,
Розгориться і в темінь пірнає,
Чудернацький душі поплавок.

І душа відправляється в мандри,
Кожен раз нова путь її жде,
Кожен раз може бути останнім,
Як загубиться там, хтозна де.

Безпорадне лишається тіло –
Для реальності тісний скафандр,
А душа його скине і сміло –
В ніч пливе, наче той Іхтіандр!

Тільки там вона вільна і справжня,
Тільки там все можливо, без меж,
Але сяє вже десь зірка рання,
І душа повертається все ж.

Буде ніч колись місячна, ясна,
Будуть плавати зорі в ставку
І душа в тому сяйві, завчасно –
Не зупинить мандрівку стрімку...